

Vy žertujete, pane Tannere // Pane Tannere, vy žertujete

Upozornění

Všechny zde **představené** události se odehrály v rozmezí několika let. Posloupnost děje je mírně upravena, aby mohla být zachována jednotnost vypravování, stejně tak jako jména postav. Naproti tomu **nedůtklivost/nedůvěřivost/urážlivost, zlomyslná náruživost/posedlost, znepokojující rozmary/vrtochy řemeslníků, kteří mě tak dlouho a obratně pronásledovali, zde jsou/byly (podrobně) vylíčeny dopodrobna. Příliš pozdě jsem přišel na to/pochopil, že nemám dostatečné ochranné tělesné ani duševní/morální prostředky proto, abych se ubránil těmto otrlým mužům a ani abych zabránil lavině katastrof, které se tyto cechy/korporace usilovně snažily rozpoutat. Pasti, které mi osud kladl do cesty, nade mnou sklaply jedna po druhé a naprosto mě zničily/zdrtily. Z této dlouhé a vyčerpávající bitvy mi zůstala strašná/hrůzostrašná vzpomínka a stále ještě chovám vůči některým ze svých katů zaslepenou, úpornou a hroznou nenávisť. Ale ať už to vypadá sebevzáštněji a nepochopitelně, dnes jsem hrdý na to, že jsem oblékl dres tohoto hrůzostrašného mužstva, jehož součástí by samozřejmě nechtěl být žádný rozumný muž.**

Dopis

Vůbec nic mě **nepredisponovalo** k tomu, abych se zapletl do takových mrzutostí. Ale vůbec nic. Bydlel/žil jsem v Toulouse v pěkném domku (postaveném) jednoduchého stylu **vzbuzujícím** důvěru. **Stáječící se** zahrada, která se podobala starému spícímu kocourovi stočenému do klubička, byla **vy**sázena plazivými stromy zasazenými do sametové zeleně hustého porostu. Vykonával jsem nepřilíš náročné povolání, jelikož jsem natáčel dokumenty o zvířatech a seriály o **rybolovu** na řece pro nudné a málo **sledované** televizní kanály. To mi zajišťovalo pravidelný příjem a zároveň nechávalo dostatek volného času. Byl bych mohl takovým způsobem žít po celá staletí, nerušeně natáčet **včelí dřinu/námahu a štíčí kořisti**. A přesto se jednoho dne můj poklidný způsob života v mžiku rozplynul. Jeden doporučený dopis se postaral o to, aby se na můj práh **přihnal** peklo./na mém prahu rozpoutalo peklo.

Notář

Na jeho tváři se promítala veškerá tíha jeho úřadu/funkce. Neviditelné břímě ho tížilo na ramenou. Zarudlé oči mu slzely, nos vlhnu jako staré potrubí (teklo mu z nosu, jako když kape staré potrubí) a svým tlumeným monotónním hlasem mi **neustále** četl skryté **závětní úvahy**, na jejichž konci mi oznámil s nejednoznačným výrazem, že jsem zdědil obrovský obytný dům, který patřil až doteď mému strýci. Toho našli **na místě** mrtvého zabaleného do latexu v posteli jednoho mladíka, se kterým žil už několik let. Na okamžik se zdálo, že notáře rýma přešla, s odporem se ušklíbl a svěřil mi ohledně toho gigola: „Včera jsem ho **přijal**. **Milý nerozvážný člověk**, není schopný stát si za svým ani na okamžik. Váš příbuzný mi ohledně něj zanechal krátký vzkaz. Zdá se, že byl vyloučen z parašutistického **sboru**.“ Strýc mu odkázal svůj karamelový Mercedes z dvaadevadesátého, jednu hodně **zvláštní sbírku** pláten z 18. století a velmi pěkný byt u moře bezpochyby proto, aby mu tak vynahradil **krutou ztrátu iluzí**. Po **krátké** odbočce se notář vrátil k mé záležitosti. „Takže pane

Tannere, přijímáte toto dědictví?“ Právě v tento okamžik mi přišla taková otázka směšná/podivná. Kdo by odmítnul takový dům? Notář na mě pohlédl jakoby s lítostí a poté zaznamenal moji odpověď.

Setkání

Sídlo bylo přibližně stejně velkolepé/působivé, jak jsem si ho pamatoval z dětství/ jak jsem si ho uchoval ve vzpomínce z dětství. Byl jsem tu asi jen čtyřikrát nebo pětkrát vzhledem k bouřlivému vztahu mého otce s jeho bratrem, jehož teatrální/patetickou homosexualitu nikdy nepřijal/neuznal. Při každé návštěvě jsem byl ohromen velikostí/rozlohou stavby. Byla tak vysoká, tak dlouhá a tak široká. Dnes se konstrukce stavby křivila pod tíhou let a střešní tašky se těmito změnám přizpůsobily. Dlažba/dláždění/kachličky se viklala jako starý chrup a co se týče rozmokvaných parket, ty se poddávaly temné a neustávající práci/dílu dřevokazných hub. Už více než patnáct let tu nikdo nebydlel. Vybledlé barvy a .... Strop byli svědky této odúmrťě/tohoto úpadku. Vše bylo cítit plísni/Odevšud byla cítit plíseň a trosky/zkáza. Kdokoli alespoň s kapkou rozumu by hned spatřil mezi těmito zdmi obrovskou horu starostí a problémů. Namísto abych utíkal, co mi nohy stačí před těmito stoletými stromy a střechou na spadnutí, stoupal jsem s úsměvem směrem k velké hale v patře. Šel jsem dlouhou chodbou ponořenou do pastelového světla a vstoupil jsem do prostorné místnosti s vysokým stropem. Starý hydraulický zavírač dveří za mnou zaklapl dveře. Dům mě pozvolna polykal.

Mudrc/expert

Znali jsme se už dlouho. Před několika lety mi pomáhal s pracemi u mě doma. Tento zedník pracoval jak na konstrukci/základech, tak na pokrývání střech. Jmenoval se Eduardo Gomez a navzdory svému kastilskému přízvuku abrasif trval na tom, aby se mu říkalo Édouard Gomet a do telefonu odpovídal „Tojetensamý/samotný“. Na moji žádost se přišel Édouard Gomet podívat na nový dům, aby přibližně odhadnul rozsah prací. Dělal si poznámky do svého malého notýsku a měřil plochy. Ale jak jsem postupovali rychle mi odmítl cokoli sdělit a přitom sklíčeně vzdychal před rozlohou práce, která se před ním vynořovala/rozkládala. Když jsme dokončili prohlídku, poškrábal se na hlavě a postavil se přede mě. Strčil si ruku do kalhot, uspořádal vše, jak má být a povídá: „Vy jdete přímo proti zdi. Všechno se musí udělat znovu. Rok nepořádku/bince/bordelu. Moc práce.“ Édouard Gomet si očichával automaticky konečky prstů, naposledy se podíval na stavbu a usmál se. Zakroutil hlavou a podal mi ruku jako muž, který právě uzavřel dobrý obchod.

Hledání

Všichni řemeslníci z oboru, kteří přišli odhadnout rozpočet v jejich odvětví, potvrdili výpověď Édouarda Gometa. Nejslibnější/nejpovzbudivější z nich mi poradil, abych si vzal půjčku na dvacet let. A když jsem se pozastavil nad prudkým nárůstem cen, do kterých mě nechal tento nákladný/drahý stavitel nahlédnout, zasadil mi ránu s laskavým tónem: „My nerestaurujeme zámek Chenonceaux ze stavebního spoření.“ Měl bezpochyby pravdu, ale v tom okamžiku v přítmí velkého obývacího pokoje se mi zdálo, že má ksicht jako darebák a výraz vraha. Vzpomněl jsem si na strýcova mladého milence, jehož mysl byla osvobozena od.../který měl mysl osvobozenou od veškerých oprav a který se určitě

právě utěšoval ze ztráty na terase svého přímořského apartmánu v objetí některého bezpochyby žádostivého a jistě svalnatého **pojistitele**.

Během následujících dní se přijeli podívat všichni možní stavbyvedoucí a kuplíři z různých oborů, kteří byli často mnohem zručnější v **rozhoupání** cifer než se zednickou lžící. Všichni mi říkali přibližně to stejné: „Já, pane **Tannere**, moje práce je najít **staveniště** a dosadit na ně dělníky. U vás, už jen v první fázi by tu bylo práce tak pro pět chlapů na půl roku. **Celkem/ve velkém** vám je započítám za dvě stě padesát eur na den bez daně, to by šlo?“ Půl roku, tisíc dvě stě padesát eur na den. To je skoro sto osmdesát tisíc eur bez stavebního materiálu, **koreb** a lešení. „A celkem? Počítejte tak do tří set tisíc, pro klid tak tři sta padesát tisíc.“ **Duševní klid se pro mě stával děsivý, otrěsný, k nezaplacení.**

Černý trh

Neměl jsem na vybranou. Stavitelé a stavbyvedoucí mi předkládali rozpočty **rovnající se výši** nikaragujského HDP. Musel jsem se dát touto cestou a vstoupit do temných zákoutí práce na černo, proniknout do džungle vyhýbavých slov, vrtkavých slibů, **jakýchsi takých si** talentů, proměnlivých tarifů a natahovacích termínů. Musel jsem také objevit svět bez daní, pravidel a zákonů, plný váhajících začátečníků/nováčků, **starých vychytralých/protřelých ostřílenců**, záludných penzistů, okázalých flákačů, **povahových géniů**, úplných bláznů, polovičních bláznů, nezodpovědných lidí, lhářů, nafoukanců a podfukářů, vratký svět připravený zhroudit se pro jedno slovíčko navíc, zavanutí větru, skleničku vína. Svět, ve kterém neustále něco chybí, náradí, prkno, písek, pytel malty, trubka, odvaha, pájení. Zkrátka zvláštní džungle, která vás nakonec zaplaví a pohltí a která z vás udělá blázna. „**Vy jdete přímo proti zdi**, pane **Tannere**. Ti chlapi, co pracují na černo, to jsou gangsteři, kaskadéři. Dávejte si pozor. Já jsem vás na to **upozornil.**“ Byl jsem si vědom opodstatněných výstrah/varování Édouarda Gometa, protože když vám zedník říká, že narazíte do zdi, mluví jakožto odborník. Ale já jsem nechtěl nic slyšet ani nic vědět o ztroskotání, které mě čekalo a o pirátech, kteří už mě vyhlíželi.

Notář, část druhá

Rozhodl jsem se prodat dům, abych mohl zaplatit stavební práce. Jeho kouzlo zapůsobilo tak rychle, že jsem se za dva týdny poté ocitl u notáře společně s novým kupcem. Muž zákona se neustále potýkal s kýčáním a slzením. „To jsou ty moje alergie“, zamumlal jakoby na omluvu směrem k **částečně plešatému** kupci neurčitého věku, pocházejícímu z departementu Ariège. Jeho obočí bylo neustále **zdvihnuté** a na rtech měl mírný strnulý úsměv, který dával znát lehké rozpaky. Obličej vyjadřoval **rebu**. Mimo to měl dva rozčilující vyjadřovací/řečové/jazykové zlozvyky. Věty začínal vždy slovy „Ať už chceme nebo ne“ nebo „Automaticky/samozřejmě/logicky“. „Ať už chceme nebo ne, když takto koupíme dům, samozřejmě se nenastěhujeme hned další den.“ „Automaticky/samozřejmě se prostory od určité rozlohy vytápí hůře.“ Vmetl nám takto do tváře několik prvotřídních pravd a pak, když se ocitl na místě, musel chtě nechtě vyplnit šek. Automaticky/samozřejmě ho **notář poslal k inkasu.**